

Сїаниша Нешић

ПАТМОС ПСАЛТИР ОТКРОВЕЊА

ПСАЛАМ 1

Не Давидов, не натписан у Јевреја, *їранзициони*.

1. Блажен је човек који није у милости Божијој, живи као Јов у праху.
2. Не слуша *дирекїиве демократїије* у којој су *корїорације* врховни жреци и судије, под заставама грабежи и похлепе, уз помоћ страха, ратова, *меїаїона*.
3. Зна да једнак је међу једнакима, од праха у праху, расте и нестаје као танана нит песка у пешчаном сату Великог времена.
4. Опхрван недаћама, али са децом и родбином, вапи за плодовима природе и чистим капима воде, не за *їешиком водом* него за росом и брзим потоцима, чистим изворима, не за *црним злаїом*, него за сваким дрветом самлевеним у избе од папира, не за владавином него да нико њим не влада као *људским ресурсом* који као магарац у *їрезоре корїорација* излива златне дукате.
5. Чистог разума и чистог срца, као црвоточно дрво кроз које надиру све нове и нове болести којима нема лека, траје своје дане, лишен њихања *берзанскої клаїна*, слободан у времену пошати, више дете Духа него дете глине, са осмехом у пропасти, далеко од оних који за земног живота у милости Божијој гомилају *скокове їроенаїа їрофи-*

ӣа, инвестииције које доносе сигурну добиӣ, који живе ни на небу ни на земљи, далеко од људи, далеко од Бога, са калкулатӣорима у трулом мозгу.

6. Није на продају нити купује, огрубелим рукама негује стабла пасуља у башти, поврће крај извора, семењем биља птице храни, следи покрете природе, зна да није у милости Божијој, али са надом да за сваку милост постоји време.

ПСАЛАМ 2

Не Давидов, али по Конфучију: *hsin jih jih hsin*, српски, у данима Армагедона и лажних царева *powum ordum secloruma*: *Из дана у дан обнављај, као шиӣо се сунце обнавља, из дана у дан обнављај, и ойеӣӣ, изнова обнављај* пророштво о Христу.

За G. W. В. млађег

1. Зашто се вечито буне народи, зашто племена смишљају залудне ствари кад је свет човеков у патњи један, а патња у власти једнога царства, које није Божија творевина, али се на Бога позива?

2. Више се не сабирају цареви земаљски, ни кнезови се не окупљају заједно да створе мир из кога цвета винова лоза и лоровов лист уз радост договора расте, кнезова више и нема, а само један Цар, како каже, у име Господа и Помазаника Његовог, кроз ратове у данима Армагедона твори мир, *ослобађа народе*, међу њима на трон изводи слуге своје, које народи и племена презиру, у њиховој притворности, у сатирању племена и народа, да Цару буде угодно и да се весели са својом свитом.

Селах

3. Раскинемо начин живота новог Цара, војног дезертера, пријатеља Пророковог мача, громогласне трубе *powum ordum secloruma*, Цара Пирамиде и пошасте, који није нови Фараон, али је према народима свирепији од Рамзеса и његове династије, збацимо са себе јарам који нам је огњем и мачем наметнут, да живимо у његовој слободи али поробљени и без Слободе.

4. Оном који на небесима ћутљиво живи и гледа, нови Цар је подсмех и Господ му се, кроз његове говоре, које нико не разуме, па ни он сам, *и целулоидне тираке* о његову животу, и о животу његове свите, у времену што отиче кроз пешчани сат, подругује као што он племена и народе ослобађа од њих самих, од слободе их свирепо ослобађа страхом *од мегаӣиона*.

5. Тада му Господ говори о гневу свом, али што на једно ухо лихварског Цара уђе, на друго изађе, јер његово је царство земаљско, по сво-

јој мери малоумности га кроји. Не брине њега јарост Господа, јер са небеса долази, а Цар са лихварском свитом на земљи влада и потрес јарости Господње до њега не допире, јер он живи данас, и само данас, а не у вечности.

6. А ја, Син Његов иако постављен за цара на Сиону, Светој гори, не чиним више чуда, једном заувек распет, чавлима од меди за крст прикован, васкрсавам у радости ближњих, узалудна опомена новом Ироду, јер он не верује у мог, него у свог оца, коме кроз прсте цури *црно златио* и крв невиних, јер његово је царство и ужитак самртан *иранс сиек-ишакла*, дневни блесак великих победа од којих у песку пешчаног сата времена тону народи, градови саздани на темељима наде у вечност, где је праведник ослобођен да буде слободан у безгрешној радости.

7. Кроз облаке песка, као кроз златно решето Господ му јавља: Иако Син си мој, иако ја те родих не подарих ти десницу моју да њом у прах обараш народе.

8. Тражиш од мене народе, да их сатиреш у слуге, послушнике, доушнике, пшијуне, који без речи гину, да те узвеличају као некад *ириомана Парламенџа*. Даћу ти народе, али превелики је терет патње под силом, велика је бол смрти у рату,

9. али народи и цареви су неразумни, иако посед твој покрива све крајеве света, све изласке сунца, сву твар која под силом дрхти, Боже, зар ове речи ниси знао, *иод ударима ДИА, НСА, ЦИА, иод ударима Пен-ишагона*, великог Урлика Алановог на обали Потомка, помуђеног ума крену на пут да *оџкрије бумеранџ, сџелџи оружје* што се у пустињи света свом творцу враћа у срце и ум, носећи смрт од једног до другог краја света.

10. И сада и увек цареви поданици, слуге, разум у срца, храброст у патњи, јер велики је Кловн на позорници, јер бескрајна је његова жеђ за седењем на трону да буде страх међу народима, страх међу ближњима.

11. Будите слуге његове до конца времена, до Другог Доласка, кад Бог људе по Дантеовој машти разврстава, за вечну патњу, за вечно блаженство, за распело између патње и блаженства.

12. Гнев Божи стиже, али бржа је рука Царева, брже су његове проповеди да свет сатире у Име Господа.

ПСАЛАМ 3

Псалам можда Давидов, кад се испред лица Авесалома, сина свог, у бег даде.

1. _____
2. Господе, множиш осине да сатиру ослабљене, болне, оборене по-

шастима времена блеска и лешева, пламеним данима у којима су до праха ништи телом али снажни у вери да Христос је нада и спас иако распет на Голготи,

3. Господе, са Сином сам сливен у Тројици, иако попут ричућих лавова они које си умноживао устају на ме, да правде нема на путу њихову, кроз ову земљу спаљену сузама и *наџалмом, ваџром њламених језика киборџа, уранијумом*, док они који угњетавају говоре, све је то дело Божије, за душу твоју нема спаса, ни одмора у *рукама Киборџа*, Боже, чије су ово речи ако нису твоје.

4. Ко може да те скрије пред њиховим пламтећим очима, у који град, у коју земљу, где год да стигнеш они су тамо, у Сард, Едесу, Капернаум, у Фригију, Кападокију, Скитију, у Египат, у Нови Вавилон да доспеш, они су ту, творевина творевине, *џомиле ужареноџ челика* без Душе и Духа, нова пошаст, гутају праведне, твар их помера од разбоја до разбоја, творевина која је умислила да је Творац, пред њом заштите нема, ни славе, ни спаса до Другог доласка,

5. Који је кажу већ близу, већ куца на врата оних који ка Теби, Господе вапе, да их услишиш, јер између Тебе и њих никаквог другог творца нема, као што говорe пагански жреци, у пламене трубе трубећи на све четири стране света.

6. Оно што усних не беше сан но јава у којој нико нема снове, не спава, нити устаје, само траје пламене дане попут младића у пећи огњеној,

7. У страху од ближњих којима си помешао језике, Господе, да једни друге не чују ни виде, у греху Друге заповести једни су другима непријатељи што међу собом се сатиру око Златног телета, што прах грешника бацају на ме,

8. А не знају да Господ ће устати да порази све оне који свет као непријатеља виде, од њих, Господе, спас си мој, утеха у чељустима *меџалне звери* Новог Вавилона,

9. Јер што ближњи сатру, то Господ спасе, моћном десницом својом благослов је народима што у Господу живе.

Слава

ПСАЛАМ 4

За победу на крају у Христу

1. _____
2. Призивах те Господе у мрежу грехова бачен да скончам попут Вараве, из *џамнише Евроје* те призивах, и Ти ме услиши, Боже Правде, у жалости ме усправи да будем уз раме праведника, у Србији, много година, на Патмосу заточен од лихварске браће која више векова пустоши градове, призвах те Господе, уплашен да не хвалиш сва та дела,

да ствараш свет без изврнутих правила, без наде за немоћне што тону у ништавило под *ѿашиѿином Киборѿа*.

3. Услиши и сада молитву моју, милостив буди, ослободи робове из Новог Вавилона, обелодани њихове *ѿајне заѿворе*, где не важе закони него бестијалност, где сила немоћне у прах меље у име слободе и конквисте, која не спозна Господа, истребише *ѿеѿину човечансѿива* у таласу колонија и људождера. Боже, уплашен сам да курзив није Твој.

4. Блажен је човек који не закида и не мери на ваги лихве окружен економијом, етиком, философијом Форт Нокса, Златне Грознице, Птичијег Измета,

5. По сећању свом именује људе и народе онаквима какви јесу: *ѿроѿале колонијалне силе*, које у своје музеје сместише блага и света знамења поробљених народа и народа који ће бити поробљени умом Киборѿа, *доказа људскоѿ ума и науке*, народе који су нестали и још само у митовима живе као сенке савести мача и крста, али не оног мача, Боже мој, којим правду делиш, ни оног Крста на коме си на правди распет, као што су народи данас распети без наде да васкрсну али са вером у коначну правду, примају ударце, увреде, понижења постојани у доброту, од Бога изабрани да буду светлост, у данима пошати што минуше, у данима лома зида и пада Бронзане Завесе, која и данас, невидљива, дели Европу и Нову и Стару, а где су ту стари Грци Господе, Римљани, Спартанци.

6. Која страдања су довољна силнику, што у твоје име говори и мисионаре шаље, са од тебе повереном мисијом, да Европа буде једна, *мрѿѿва зона* у којој буја живот и лихва као на Корњачину острву.

7. Док не дође Лудак са Истока и отвори Пандорину кутију да сва зла *мрѿѿве зоне* изађу на видело, да народи виде да мит је живот, а стварност лаж која у још већу лаж води.

8. Блажен је човек који поред срушеног манастира окопава врт, јер историја је кукавичије јаје под маслином, свита пријатеља и непријатеља, свита савезника, миљеника, вазала, који не заливају леје пасуља, не гледају у небо, свуда око себе непријатеље виде.